

Har ilden fået fat,
og står dit hus i flammer,
så hold på stok og hat,
når hanebjælken rammer;
det brænder ned til grunden
og lægger sig på bunden
af havet som en sten,
en ganske lille en.

Tilbage står du selv
af flammerne forklaret
med himlens himmelhvælv
i synet åbenbaret;
du vender dig mod solen
som nålen imod polen
i løbet af en dag,
og det er ingen sag.

En himmel ny og jord
dig truer med en glæde,
hvorfor du mangler ord,
de nyfødte og spæde;
de sætter sig på armen,
på skulderen, ved barmen,
hvor trykket bliver lagt,
når først de bliver sagt.

Lars Hougaard Clausen 2019